

TEZA:

Wykonywanie zawodu radcy prawnego wymaga nie tylko przestrzegania przepisów prawa ale też zachowania szczególnej postawy etycznej, również w życiu prywatnym, w kwestiach finansowych, kiedy radca prawny działa we własnych osobistych interesach i celach. Wykonywany przez obwinionego zawód jest zawodem zaufania publicznego, zatem do postępowania radcy prawnego należy stosować szczególną miarę staranności, sumienności i rzetelnego, godnego zaufania działania. Ta staranność jest oceniana na znacznie wyższym poziomie niż staranność tzw. modelowego obywatela.

WO-10/23

ORZECZENIE
z dnia 20 kwietnia 2023 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie
w składzie:

Przewodniczący: **S WSD Iwona Zielezińska**

Sędziowie: **S WSD Paweł Pleśniak**

S WSD Jerzy Wasiluk / sprawozdawca /

Protokolant: Piotr Ciepiński

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Bogusławy Boyen

po rozpoznaniu w dniu 20 kwietnia 2023 r. na rozprawie sprawy przeciwko radcy prawnemu P. K. (...)

obwinionemu o to, że:

- 1) działając w (...) zawarł w dniu 20 września 2016 r. z J. i M. W. umowę najmu dotyczącą lokalu mieszkalnego położonego w (...) przy ul. ..., w związku z którą to

umową pobrał od najemców kwotę 45.000,00 zł tytułem adaptacji mieszkania przez spółkę (...) sp. z o.o., podczas gdy faktycznie kwota ta stanowiła „odstępne” za wynajem mieszkania i zobowiązał się przy tym do zwrotu tej kwoty w razie wskazania kolejnego najemcy przez J. i M. W. mieszkania po rozwiązaniu przez nich umowy najmu, czego jednak nie dokonał do dnia 15 kwietnia 2022 r. zbywając jednocześnie przedmiot najmu na rzecz żony tj. E. K., a przez to w sposób zawiniony uchybił ślubowaniu radcowskiemu oraz zasadom etyki zawodowej które dotyczą postępowania radców prawnych także w sferze prywatnej, nie związanej z wykonywaniem czynności zawodowych, uchybiając swoim postępowaniem godności zawodu tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jednolity Dz.U.2020 poz. 75) w zw. z art. 6 i art. 11 ust. 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. (dalej także „KERP”), czyli swoim postępowaniem w (...) w sposób zawiniony naruszył godność zawodu radcy prawnego, czym uchybił ślubowaniu radcowskiemu oraz zasadom etyki zawodowej.

2) działając w (...) zawarł w dniu 25 sierpnia 2012 r. z G. P. umowę najmu dotyczącą lokalu mieszkalnego położonego w (...) przy ul. (...), za pośrednictwem biura obrotu nieruchomościami (...) reprezentowanego przez G. Z., który pobrał od najemczynie kwotę 41.000,00 zł tytułem adaptacji mieszkania, podczas gdy faktycznie kwota ta stanowiła „odstępne” za wynajem mieszkania, a na następnie zbył przedmiot najmu na rzecz żony tj. E.K., która wypowiedziała pismem datowanym na dzień 27 marca 2020 r. umowę najmu G. P., z zachowaniem 4 - letniego okresu wypowiedzenia i wraz z aktualnym właścicielem lokalu mieszkalnego, w odpowiedzi na pismo z dnia 14 kwietnia 2021 r., odmówił dokonania zwrotu na rzecz G. P. kwoty 41.000.00 zł pobranej przez swojego pełnomocnika. G. P., pozbawiona została możliwości zamieszkiwania w lokalu po dniu 1 maja 2024 r. i rozliczenia wpłaconej kwoty odstepnego tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jednolity Dz.U.2020 poz. 75) w zw. z art. 6 i art. 11 ust. 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. (dalej także „KERP”), czyli swoim postępowaniem w (...) w sposób zawiniony naruszył godność zawodu radcy prawnego, czym uchybił ślubowaniu radcowskiemu oraz zasadom etyki zawodowej

z powodu odwołania obwinionego od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 25 października 2022 roku, sygn. akt OSD 99/22 w całości

orzeka:

1. utrzymać w mocy orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 25 października 2022 roku, sygn. akt OSD 99/22
2. zasądza od obwinionego koszty postępowania odwoławczego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w kwocie 2.000,00 zł (słownie: dwa tysiące złotych) na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie.

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 25 października 2022 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych, sygn. akt OSD 99/22:

1. uznał obwinionego radcę prawnego P. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu przewinienia dyscyplinarnego polegającego na tym, że działając w (...) zawarł w dniu 20 września 2016 r. z J. i M. W. umowę najmu dotyczącą lokalu mieszkalnego położonego w (...) przy ul. (...) w związku z którą to umową pobrał od najemców kwotę 45.000,00 zł tytułem adaptacji mieszkania przez spółkę (...) sp. z o.o., podczas gdy faktycznie kwota ta stanowiła „odstępne” za wynajem mieszkania i zobowiązał się przy tym do zwrotu tej kwoty w razie wskazania kolejnego najemcy przez J. i M. W. mieszkania po rozwiązaniu przez nich umowy najmu, czego jednak nie dokonał do dnia 15 kwietnia 2022 r. zbywając jednocześnie przedmiot najmu na rzecz żony tj. E. K., a przez to w sposób zawiniony uchybił ślubowaniu radcowskiemu oraz zasadom etyki zawodowej które dotyczą postępowania radców prawnych także w sferze prywatnej, nie związanej z wykonywaniem czynności zawodowych, uchybiając swoim postępowaniem godności zawodu tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6 i art. 11 ust. 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. (dalej także „KERP”), czyli swoim postępowaniem w sposób zawiniony naruszył godność zawodu radcy prawnego, czym uchybił ślubowaniu

radcowskiemu oraz zasadom etyki zawodowej i za to na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych wymierzył mu karę pieniężną w kwocie 5.000,00 złotych (słownie: pięć tysięcy złotych) oraz na podstawie art. 65 ust. 2a ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych orzekł wobec niego zakaz wykonywania patronatu przez okres dwóch lat.

2. uznał obwinionego radcę prawnego P. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu przewinienia dyscyplinarnego polegającego na tym, że działając w (...) zawarł w dniu 25 sierpnia 2012 r. z G. P. umowę najmu dotyczącą lokalu mieszkalnego położonego w (...) przy ul. (...), za pośrednictwem biura obrotu nieruchomościami (...) reprezentowanego przez G. Z., który pobrał od najemczynie kwotę 41.000,00 zł tytułem adaptacji mieszkania, podczas gdy faktycznie kwota ta stanowiła „odstępne” za wynajem mieszkania, a na następnie zbył przedmiot najmu na rzecz żony tj. E. K., która wypowiedziała pismem datowanym na dzień 27 marca 2020 r. umowę najmu G. P., z zachowaniem 4 - letniego okresu wypowiedzenia i wraz z aktualnym właścicielem lokalu mieszkalnego, w odpowiedzi na pismo z dnia 14 2021 r., odmówił dokonania zwrotu na rzecz G. P. kwoty 41.000,00 zł pobranej przez swojego pełnomocnika, G. P., pozbawiona została możliwości zamieszkiwania w lokalu po dniu 1 maja 2024 r. i rozliczenia kwoty odstępnego tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6 i art. 11 ust. 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. (dalej także „KERP”), czyli swoim postępowaniem w (...) w sposób zawiniony naruszył godność zawodu radcy prawnego, czym uchybił ślubowaniu radcowskiemu oraz zasadom etyki zawodowej i za to na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych wymierza mu karę pieniężną w kwocie 5.000,00 złotych (słownie: pięć tysięcy złotych) oraz na podstawie art. 65 ust. 2a ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych orzekł wobec niego zakaz wykonywania patronatu przez okres dwóch lat.

Na podstawie art. 65¹ ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych Sąd dokonał połączenia w/w kar pieniężnych i wymierzył obwinionemu radcy prawnemu Piotrowi Kaczmarkowi karę łączną — karę pieniężną w kwocie 10.000 zł (słownie: dziesięć tysięcy złotych) oraz orzekł wobec niego zakaz wykonywania patronatu przez okres dwóch lat.

3. Na podstawie art. 70⁶ ustawy z 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych i na podstawie uchwały nr 86/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r., w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego obciążył radcę prawnego P.K. kosztami postępowania dyscyplinarnego i zasądził od niego na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych kwotę 2.363,50 zł (słownie: dwa tysiące trzysta sześćdziesiąt złotych 50/100).

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ustalił stan faktyczny, z którego wynikało, iż radca prawny P. K. wynajmował własne nieruchomości w celach zarobkowych, działając osobiście lub przez pełnomocnika- G. Z., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...). W obu przypadkach, zarówno pokrzywdzonych małżonków W. jak i G. P., doszło do wynajęcia lokalu mieszkalnego należącego do radcy prawnego w zamian za "odstępne", które miało zostać zwrócone przy opuszczeniu mieszkania przez najemców. Oba wynajmowane lokale były odnowione, zatem w żadnym z przypadków pobrane kwoty nie zostały przeznaczone na ich modernizację. Kwoty wpłacone przez skarżących tytułem „odstępnego” były podobne, wynosiły ponad 40.000,00 zł. Sąd I instancji wskazał, iż brak jest uregulowań prawnych upoważniających wynajmującego do pobrania „odstępnego” , a ustawa z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów przewiduje jedynie możliwość pobrania od najemcy kaucji zabezpieczającej, która ma charakter zwrotny podlega rygorom ustawy. Sąd I instancji ustalił, iż zwrot "odstępnego” został udaremniony skarżącym wobec zbycia lokali na rzecz żony radcy prawnego- E. K.

Uzasadniając orzeczenie Sąd wskazał, iż z całości materiału dowodowego zebranego w sprawie wynika, że zarzucone obwinionemu przewinienia miały miejsce, a kwalifikacja prawna czynów również nie budzi wątpliwości. Obwiniony w sposób zawiniony uchybił ślubowaniu radcowskiemu oraz zasadom etyki zawodowej, które dotyczą postępowania radców prawnych, także w sferze prywatnej, nie związanej z wykonywaniem czynności zawodowych, uchybiając swoim postępowaniem godności zawodu. W ocenie Sądu nałożona wysoka kara pieniężna jest w pełni adekwatna do popełnionych przez obwinionego czynów oraz jego postawy w postępowaniu dyscyplinarnym. Sąd podkreślił, iż w odpowiedzi na złożone skargi zaprzeczał faktom i dowodom, a następnie podczas przesłuchania w dniu 15 kwietnia 2020 roku obwiniony przyznał się do zarzucanych czynów i winy. Zatem obwinionemu można przypisać mactwo w celu uzyskania korzystnego rozstrzygnięcia. W ocenie Sądu obwiniony

swoim zachowaniem przyczynił się do powstania ujemnego wizerunku radcy prawnego.

Obwiniony złożył odwołanie od przedmiotowego orzeczenia, zaskarżając je w całości.

Obwiniony nie zgodził się z zarzutem mactwa w sprawie. Podkreślił, iż mactwo stanowi instytucję prawa karnego, której zakres jest dokładnie usystematyzowany, jest to bezprawne wpływanie na bieg procesu karnego przez niezgodne z prawem zachowania, które w przedmiotowej sprawie nie miały miejsca. Obwiniony zakwestionował stan faktyczny ustalony przez Sąd I instancji, wskazując, iż jest sprzeczny z zebranymi w sprawie dowodami. Obwiniony twierdzi, iż nie przyjął żadnych kwot zarówno od Państwa W., jak i od Pani G. P. Kwoty stanowiące roszczenie Państwa W. zostały przekazane przez nich na rzecz (...) sp. z o.o., natomiast Pani P. w ogóle nie wpłaciła żadnej kwoty, bądź wpłaciła ją na rzecz G.Z., bez wiedzy obwinionego. Ponadto obwiniony podkreślił, iż wyrok Sądu Rejonowego zasądzający od niego na rzecz małżonków W. po 18.500 zł przyjął z pokorą, jednakże uznania roszczenia dokonał reprezentując spółkę (...) sp. z o.o. Podkreślił, iż pobrane pieniądze zostały wydatkowane na adaptację lokalu, prace remontowe. Według obwinionego nie doszło do żadnego udaremnienia przez obwinionego zwrotu pobranych kwot poprzez zbycie lokalu na rzecz żony obwinionego, gdyż obwiniony dokonał zbycia w ramach podziału majątku, przed powstaniem roszczenia ze strony wierzycieli. Podniósł, iż nie doszło do popełnienia żadnego deliktu dyscyplinarnego, gdyż Państwo W. zawarli umowę związaną z (...) sp. z o.o. i za otrzymaną wpłatę wyremontowano im wynajmowane mieszkanie, z kolei Pani P. rozliczyła się za nakłady z poprzednim najemcą osobiście.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych zważył co następuje:

Odwołanie wniesione przez obwinionego nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd w składzie orzekającym podziela ocenę dokonaną przez Sąd Okręgowy ustalonego stanu faktycznego i prawnego w zakresie zarzutów postawionych obwinionemu.

Podstawą odpowiedzialności dyscyplinarnej radcy prawnego jest ustawa o radcach prawnych stosowana w związku z Kodeksem Etyki Radcy Prawnego. Zgodnie z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych radca prawny podlega odpowiedzialności

dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie swoich obowiązków zawodowych. Zgodnie z art. 6 kodeksu etyki radcy prawnego, radca prawny obowiązany jest wykonywać czynności zawodowe rzetelnie i uczciwie, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami.

Zdaniem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń stanu faktycznego i prawnego. W przedmiotowej sprawie obwiniony radca prawny dopuścił się naruszenia zasad wykonywania zawodu radcy prawnego, gdyż swoim postępowaniem, w sposób zawiniony naruszył godność zawodu radcy prawnego, czym uchybił ślubowaniu radcowskiemu oraz zasadom etyki zawodowej. Zachowanie obwinionego Sąd ocenia jako wysoce naganne.

Sąd w składzie orzekającym przyznaje rację obwinionemu jedynie w zakresie, w jakim odniósł się do zarzucanego mu matactwa w celu uzyskania korzystnego rozstrzygnięcia. Działań podejmowanych przez obwinionego nie można utożsamiać z instytucją matactwa określoną w przepisach postępowania karnego. Jednakże krótki jednozdaniowy wywód Sądu I instancji w tym zakresie, zawarty w uzasadnieniu, nie ma wpływu na ocenę zasadności wydanego w sprawie orzeczenia.

Wykonywanie zawodu radcy prawnego wymaga nie tylko przestrzegania przepisów prawa, ale też zachowania szczególnej postawy etycznej, również w życiu prywatnym, w kwestiach finansowych, kiedy działa we własnych osobistych interesach i celach. Wykonywany przez obwinionego zawód jest zawodem zaufania publicznego, zatem do postępowania radcy prawnego należy stosować szczególną miarę staranności, sumienności i rzetelnego, godnego zaufania działania. Ta staranność jest oceniana na znacznie wyższym poziomie niż staranność tzw. modelowego obywatela. Przyznać należy, jak słusznie przyjął Sąd I instancji, iż swoim zachowaniem obwiniony przyczynił się do powstania ujemnego wizerunku radcy prawnego.

Odnosnie zarzutu obwinionego, że Sąd powołał się na „zebrany materiał dowodowy”, a nie wskazał, na jakich dowodach oparł swoje orzeczenie, to Wyższy Sąd Dyscyplinarny wyjaśnia, iż zgodnie z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych przepisy kodeksu postępowania karnego stosuje się odpowiednio. Zatem Okręgowy Sąd Dyscyplinarny nie był obligowany ściśle wypełniać treści dyspozycji art. 424 k.p.k. i wskazywać w uzasadnieniu orzeczenia jakie fakty uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Sąd I instancji przeprowadził postępowanie dowodowe

prawidłowo. Na potrzeby postępowania dyscyplinarnego takie sporządzenie uzasadnienia jest wystarczające i nie musi szczegółowo wypełniać normy z art. 424 k.p.k., z uwagi na stosowanie tego przepisu jedynie w odpowiednim zakresie.

Ustalony przez Sąd stan faktyczny i prawny wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego, przede wszystkim wyjaśnień złożonych przez pokrzywdzonych: J.W., M. W., G. P. oraz wyjaśnień złożonych przez obwinionego. Wyjaśnienia te w pełni korespondują ze złożonymi do akt sprawy dowodami w postaci dokumentów, które stanowią ich uzupełnienie tj.:

- umowy najmu lokalu mieszkalnego z dnia 20.09.2016 r., podpisana przez najemców małżonków W. i wynajmującego P. K.,
- dowód wpłaty kwoty 45.000,- zł z dnia 20.09.2016 r., z którego wynika wpłata kwoty 45.000,00 zł jako ryczałtu zwrotnego w ciągu 3 lat pod warunkiem znalezienia innego najemcy
- Porozumienie z dnia 29.01.2018 r., które potwierdza zobowiązanie pieniężne obwinionego wobec pokrzywdzonych małżonków W.
- wyroku Sądu Rejonowego z dnia 26.04.2019 r., wyrok Sądu Okręgowego z dnia 10.11.2020 r., na mocy których obwiniony został zobowiązany do zapłaty na rzecz pokrzywdzonych małżonków W. po 18.500,00 zł
- informację Komornika z dnia 21.01.2021 r. o bezskuteczności postępowania egzekucyjnego wobec obwinionego
- umowy najmu lokalu z dnia 25.08.2012 r. z najemca Panią G. P. wraz z Aneksami
- zmiana stawki czynszu, wypowiedzenie czynszu najmu Pani G. P.
- wypowiedzenie umowy najmu z dnia 27.03.2020 r. przez wynajmującego E.K.
- pisma G. P. z dnia 14.04.2021 r. do E. K. i P. K. oraz z dnia 11 maja 2021 r. do P. K. dotyczące bezzasadności wypowiedzenia umowy najmu i potwierdzające wpłatę kwoty 41.000,00 zł na rzecz wynajmującego
- odpowiedzi P. K. z dnia 08.04.2020 r. i z dnia 18.05.2020 r. na w/w pisma.

Sąd ocenił złożone przez pokrzywdzonych wyjaśnienia jako wiarygodne, spójne i pełne.

We wszystkich najistotniejszych dla poczynienia ustaleń kwestiach, zeznania tych świadków są zbieżne i przedstawiają podobny schemat działania obwinionego. Odnośnie sprawy Państwa W., to umowa najmu z dnia z dnia 20.09.2016 r. jednoznacznie potwierdza, że została zawarta i podpisana przez P. K. jako

wynajmującego. Z jej treści wynika, że stan lokalu był dobry, po kapitalnym remoncie. Dowód wpłaty kwoty 45.000,00 zł wystawiony tego samego dnia 20.09.2016 r. potwierdza wpłatę w/w kwoty jako ryczałtu zwrotnego w ciągu 3 lat pod warunkiem znalezienia innego najemcy. Pomimo wpisu powyżej na dokumencie, iż jest to ryczałt za adaptację mieszkania, uznać należy za Sądem I instancji, iż kwota ta stanowiła „odstępne”, które powinno podlegać zwrotowi. Lokal był w stanie po generalnym remoncie, odnowiony, zatem pobrana kwota nie została przeznaczona na jego modernizację. Potwierdzają to wyjaśnienia pokrzywdzonych małżonków W. Odnośnie wyjaśnień obwinionego, że kwota ta została przekazana na rzecz spółki (...) sp. z o.o., wyjaśnienia te należy uznać za niewiarygodne. Obwiniony potwierdził, iż to on podpisał pokwitowanie. Ponadto pokrzywdzeni zeznali, że na każdym etapie rozmów, negocjacji przed nawiązaniem stosunku najmu, jak również potem kontaktowali się jedynie z Panem P. K., nie mieli kontaktu z żadną ze spółką. Na pieczętkę z nazwą spółki figurującą na pokwitowaniu zwrócili uwagę dopiero przy wyprowadzce z mieszkania. Pokrzywdzeni wyjaśnili, że utrzymywali kontakt tylko z P.K., z nim prowadzili wszelkie rozmowy. Podkreślali, że był radcą prawnym, mecenasem, od którego wymagali poszanowania prawa i norm etycznych, a zostali oszukani. Mecenas nie zwrócił im wpłaconych pieniędzy, pomimo uznania długu, uzyskania przeciwko niemu tytułu wykonawczego i prowadzonej wobec niego egzekucji, która okazała się bezskuteczna. Wyjaśnienia pokrzywdzonych pokrywają się z wnioskami wysnutymi po dokonaniu analizy złożonych w sprawie dokumentów.

Pokrzywdzeni przedstawili również schemat działania obwinionego dotyczy zmiany osoby wynajmującego lokal, którym została małżonka wynajmującego. W obu przypadkach pokrzywdzonych działania obwinionego były podobne, miały na celu zmianę osoby wynajmującej lokal, wypowiedzenie umowy najmu najemcom i udaremnienie zwrotu pobranych kwot w wysokości ponad 40.000,00 zł w każdym z przypadków. Sąd uznaje w pełni za wiarygodne wyjaśnienia złożone przez G. P., która również przedstawiła schemat działania obwinionego, korelujący z wyjaśnieniami złożonymi przez małżonków W. Wyjaśnienia pokrzywdzonej uzupełniają złożone dokumenty: umowa najmu lokalu z dnia 25.08.2012 r. , pisma informujące o zmianie czynszu najmu, wypowiedzenie stosunku najmu, pisma kierowane przez pokrzywdzoną do Państwa K., w których pokrzywdzona zarzucała wprowadzenie ją w błąd poprzez zapewnienie o możliwości dożywotniego najmu przedmiotowego lokalu oraz wyłudzenie kwoty 41.000,00 zł.

Pokrzywdzona G. P. początkowo miała kontakt tylko z pełnomocnikiem obwinionego G. Z., któremu przekazała kwotę 41.000,00 zł., bez pokwitowania. Potwierdziła, że była to kwota „odstępnego”, która miała jej gwarantować dożywotne prawo zamieszkiwania w wynajmowanym lokalu i ustaloną stawkę czynszu, powiększaną jedynie o wskaźnik GUS. Potwierdziła, iż pieniądze te nie były wykorzystane w żadnym razie na jakikolwiek remont. Po podpisaniu umowy kontaktowała się już bezpośrednio tylko z P. K., który w jej ocenie podjął działania mające na celu wypowiedzenie stosunku najmu – najpierw podniósł stawkę czynszu (wbrew postanowieniem umownym), po czym przepisał lokal na małżonkę E. K., która wypowiedziała umowę najmu. Pokrzywdzona nie otrzymała zwrotu wpłaconej kwoty w wysokości 41.000,00 zł. Obwiniony zaprzecza, że kiedykolwiek otrzymał tę kwotę osobiście lub za pośrednictwem pełnomocnika G. Z. Wyjaśnieniom tym Sąd nie daje wiary, z uwagi na fakt, iż wykazana praktyka działania obwinionego związana z najmem mieszkań wykazała, iż pobierał takie kwoty tytułem „odstępnego”, a opis działań związanych z zakończeniem stosunku najmu wykazuje, iż obwiniony podejmował wszelkie działania mające na celu nierozliczenie pobranych kwot. Ponadto, fakt, że obwiniony na pewnym etapie działał przez pełnomocnika, nie zwalnia go z obowiązku rozliczenia „odstępnego”, gdyż za działania pełnomocnika odpowiada jak za własne.

Sąd I instancji słusznie zwrócił uwagę, iż kwoty wpłacone przez pokrzywdzonych tytułem „odstępnego” były podobne, wynosiły ponad 40.000,00 zł. Obwiniony pobrał je bez tytułu prawnego, bowiem Sąd I instancji wskazał, iż brak jest uregulowań prawnych upoważniających wynajmującego do pobrania „odstępnego”, a ustawa z dnia 21 czerwca 2001r. o ochronie praw lokatorów przewiduje jedynie możliwość pobrania od najemcy kaucji zabezpieczającej, która ma charakter zwrotny podlega rygorom ustawy. Tuszowanie rzeczywistego tytułu dokonywanych przez najemców wpłat poprzez twierdzenia obwinionego, że były to kwoty przeznaczone na adaptacje mieszkań, nie usprawiedliwia poczynań obwinionego. Na uwagę zasługuje fakt, iż obwiniony podczas przesłuchania w dniu 15 kwietnia 2020 r. potwierdził, że treść zarzutów dotyczących Państwa W. i Pani G. P. jest mu znana, przyznał się do zarzucanych mu czynów i winy. Późniejsze tłumaczenie w złożonym odwołaniu od orzeczenia, że nie przyznał się do winy w całym zakresie, a jedynie do okoliczności związanych z rozliczeniem wyroku w stosunku do wierzytelności Państwa W., nie jest przekonywujące, a wręcz przeciwnie, stoi w kontrze ze złożonym oświadczeniem na przesłuchaniu w dniu 15.04.2020 r.

Sąd w składzie orzekającym w pełni podziela ustalenia Sądu I instancji, iż obwiniony jest winny popełnienia zarzucanych mu deliktów dyscyplinarnych polegających na uchybieniu ślubowaniu radcowskiemu oraz zasadom etyki zawodowej, uchybieniu godności wykonywanego zawodu. Działania obwinionego spowodowały uszczerbek na wizerunku radcy prawnego. Jest szczególnie ważne, aby w odbiorze zewnętrznym zawód ten wykonywany był w sposób społecznie aprobowany, a jego wykonywaniu towarzyszyło zaufanie publiczne. Na zaufanie to składa się szereg czynników, wśród których na pierwszy plan wysuwają się: przekonanie o zachowaniu przez wykonującego ten zawód dobrej woli, właściwych motywacji, należytej staranności zawodowej oraz wiara w przestrzeganie wartości istotnych dla profilu danego zawodu. Z uwagi na fakt, iż podczas kontaktów z pokrzywdzonymi obwiniony podkreślał, że jest radcą prawnym, co wzbudzało w nich poczucie zaufania do działań wynajmującego, zachowanie obwinionego ocenić należy jako wysoce naganne.

W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego orzeczona kara jest współmierna do stopnia zawinienia obwinionego i społecznej szkodliwości czynu, a nadto odpowiada społecznemu poczuciu sprawiedliwości i realizuje cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do obwinionego.

W tym stanie rzeczy Sąd uznał odwołanie pokrzywdzonego jako bezzasadne.

Z uwagi na treść art. 70⁶ ustawy o radcach prawnych, z uwagi na nieuwzględnienie odwołania obwinionego, zostaje on obciążony zryczałtowanymi kosztami postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w wysokości 2000 zł, płatnymi na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych.